

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

Når hr. Svend Haugaard efterlyser en dialog mellem ministeren og de 17 mand i folketingets forureningsudvalg, skal jeg kun understrege, at jeg naturligvis er helt parat hertil. Det forudsætter, at man i udvalget bliver enig om, at en sådan dialog kan sættes i gang. Der er jo ikke nogen som helst formelle hindringer for, at det kan lade sig gøre. Allerede fra i morgen kan man gå i gang med en sådan dialog, og det skal i hvert fald ikke skorte på interesse for medvirken fra min side i en sådan dialog.

Derefter skal jeg gøre et par bemærkninger om de enkelte ordføreres indlæg vedrørende lovforslaget.

Det er rigtigt, som hr. Camre og derefter hr. Knud Bro samt i et vist omfang også hr. Arne Christiansen var inde på det, at lovforslaget egentlig er baseret på et andet værdigrundlag, end vi normalt opererer med i dansk politik. Vi opererer normalt nogenlunde blindt med et økonomisk, vækstbetinget eller materielt betinget værdigrundlag, mens dette lovforslag forsøger at ændre dette værdigrundlag ved at tage sit udgangspunkt i de eksisterende ressourcer på vores jord, den eksisterende befolkning og befolkningsudvikling på vores jord, kort og godt tager sit udgangspunkt i en lang række immaterielle værdier, noget, der ikke alt for ofte tages som udgangspunkt for den lovgivning, vi beskæftiger os med. Det betyder helt naturligt, at det kan bringe nogle af de andre målsætninger, som mere eller mindre almindeligt er accepteret i folketinget, i fare. Jeg har også lagt op til i min fremsættelsestale, at jeg ønsker, det skal indgå i debatten, at der i virkeligheden her gøres et brud på de målsætninger, som ellers har gennemsyret såvel dansk politik som en stor del af denne verdens politik i adskillige årtier.

Et andet synspunkt, som har været gennemgående i debatten, har været princippet om, at skadevolderen skal betale, altså at den, der forurener, skal betale. Mærkværdigvis har der ikke været nogen som helst kritik af, at vi lægger dette princip til grund, når det gælder husholdningsforureningen. Man er jo rundt omkring i en række kommuner ved at få stillet rensningsanlæg på benene, som er blevet betalt gennem en afgift på vandforsyningen, en afgift, der ofte

er opkrævet, før anlæggene er etableret, med henblik på en vis fondsdannelse, hvorefter anlægget er etableret, når de fornødne midler har været til stede, og afgifterne opkræves fortsat med henblik på at betale driftsudgifterne i forbindelse med disse rensningsanlæg. Her har man altså ganske klart og entydigt lagt til grund princippet om, at skadevolderen, altså forurenere, skal betale. Det er klart, at dette princip også må overføres til andre former for forurenere, først og fremmest virksomhederne. Det var ganske karakteristisk, at praktisk taget samtlige ordførere var enige i dette princip, men dog, efterhånden som man gik princippet nærmere efter i sømmene, med en række ganske betydelige modifikationer.

For det første rejste man en indvending mod princippet begrundet i hensynet til konkurrenceforholdene mellem danske virksomheder og udenlandske virksomheder, og det må både dreje sig om danske eksportvirksomheder og danske virksomheder, som konkurrerer med udenlandske eksportører. Hertil er for det første at sige, at der ikke er nogen grund til at tro, at den danske forureningsbekæmpelse skulle holde sig milevidt forud for den forureningsbekæmpelse, der vil finde sted i lande, hvormed vi normalt konkurrerer. Det ville ud fra et globalt synspunkt være overordentlig uheldigt, hvis det skulle forholde sig på den måde. For det andet er der at sige, at vi har en række argumenter, som særlig hr. Camre var inde på, for, at det er en god diskussion værd, om det i virkeligheden er virksomhederne, der betaler, om det ikke er forbrugerne, der betaler. Det fører i virkeligheden ind på en lang række spørgsmål om, hvem der skal betale, i forholdet mellem virksomhederne, deres omkostninger, deres fortjeneste, forbrugerne, en diskussion, som i virkeligheden ikke er så enkel at gennemføre, som der her lægges op til.

Et andet spørgsmål i forbindelsen med, at forurenere skal betale, er spørgsmålet om kontrolvirksomheden, hvor jeg forstod, at der var en betydelig grad af enighed om disse kontrolbestemmelser, som ønskes tilvejebragt gennem lovforslaget, men der blev særlig i denne forbindelse rejst en række modifikationer omkring kontrolvirksomheden over for de offentlige virksomheder. Hertil har lovforslaget egentlig erklæret sig